

ringens Foranstaltninger og Statens offentlige Anliggender med Forbud mod Meddelelser af urigtige og uhjemlede Efterretninger eller mod Angreb i utilbørlige og usømmelige Udtryk, har man paa den anden Side anseet det nødvendigt at gaabe det Offentlige Afgang til paa en tilstrækkelig virksom Maade at imødegaae deslige Meddelelser eller Angreb i saadanne Tilfælde, hvor skadelige Følger deraf maatte kunne befrygtes. Efter den Udbredelse, som de forskjellige periodiske Blade have i de forskjellige Kredse af Læsere, vilde det ikke altid kunne ansees tilstrækkeligt, at en saadan Berigtigelse blev indført i et andet, om endog meget udbredt Blad, end det, hvori den urigtige Beretning eller Angrebet havde været indført. Ogsaa kunde Meget tale for, at den private Mand, der i et periodisk Blad anseer sig personligt angreben eller antager det for magtpaaliggende at berigtige ham betræffende factiske Beretninger, der i Bladet ere indtrykkede, indbrømmedes Ret til af Redacturen at fordrø sit Forsvar eller Berigtigelsen optagen i Bladet uden Betaling. Det maatte imidlertid erkjendes, hvad ogsaa Ständerforsamlingerne have bemærket i Anledning af det dem i 1844 forelagte Udkast til en Bestemmelse om deslige Berigtigelses Optagelse, at mange Ulemper kunde blive forbundne dermed. Der er nemlig noget saa Ubestemt deri, at En anseer sig personligt angreben i et Blad, eller at han troer det magtpaaliggende at berigtige factiske Beretninger ham betræffende, at Bladredacturer let vilde udfattes for megen Besvær og mange Vidtløftigheder af skrivelystne Personer, og kunde befrygte at see deres Blade opfyldte med intetsigende og kedelige Skriverier. I Genhold hertil og overeensstemmende med den af Ständerforsamlingerne gjorte Indstilling har man derfor troet at burde indskrænke den Forpligtelse, det i Henseende til Optagelsen af Berigtigelse ansees nødvendigt at paalægge Redacturer af periodiske Blade, til de Berigtigelse, et Ministerium eller Dyrigheden maatte ønske offentliggjorte i Anledning af en i Bladet tidligere givne Meddelelse, med Hensyn til hvilke Berigtigelse de ovenberørte Ulemper ikke turde være at befrygte; hvorefter man for Privates Vedkommende har antaget, at Hensigten nogen-

lunde fyldestgjørende vilde opnaaes, og det uden at nogen væsentlig Ulempe deraf kunde flyde, naar Bladredacturerne paalagdes Forpligtelse til i de ovenberørte Tilfælde uden Betaling at optage en Bekjendtgørelse om, at den Vedkommende har anlagt eller agter at anlægge Søgmaal i Anledning af Angrebet, saavel som om Sagens Udfald ved Dom, eller om, at han i et andet navngivet Blad eller Skrift har ladet indrykke eller agter at lade indrykke Berigtigelse af den om ham optagne Meddelelse. I Overeensstemmelse hermed er derfor Udkastets § 17 redigeret.

Endelig bemærkes, at af nærværende Udkast er udeladt alle Bestemmelser, der ikke vedkomme Det, der er den umiddelbare Gjenstand for denne Lov. Den paatænkte nye Lov har ingen saadan selvstændig Charakter, at den kan løsriives fra den øvrige Lovgivning, hvorimod den meget mere maa hente sit nødvendige Supplement ikke blot fra den almindelige Straffelov, men ogsaa fra den hele øvrige, navnlig den processuale Lovgivning. Af denne Grund maa det ansees ligesaa ufornuødt i denne Lov at udtale de almindelige Grundsatninger, der bør følges ved Bedømmelsen af de her omhandlede Trykkefrihedsovertrædelser og Straffens Udmaalning i det enkelte Tilfælde, som at fastsætte, hvad der findes bestemt i Forordningen af 27de Septbr. 1799 § 23 og foreslaaet i Udkastet af 1844 § 49, at den danske Undersaat, der udenfor Riget lader trykke noget Skrift, der er strafværdigt efter denne Lov, skal kunne ansees efter samme, da der i denne Henseende ikke skal gjælde Andet om denne Forbrydelse, end hvad der gjælder om andre Forbrydelser, som danske Undersaat begaae udenfor Riget mod Staten eller Undersaat. Det Samme gjælder endmere om de andre Gjenstande, der ligge fjernere fra Straffelovgivningen, og som maa afgjøres efter den øvrige Lovgivnings Regler. Dette finder saaledes Anvendelse paa Spørgsmaalet om den Fornærmedes Ret til Erstatning for det Formuestab, han maatte have lidt, paa Grund af ubeføiede Beskyldninger, hvorom handlede i Udkastet af 1844 § 41, om at Embedsmænd ikke paa egen Haand maae frasælde Paatale for ærekrænkende Beskyldninger mod dem (Forordningen af